

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. J. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Hudečkem
sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022 č. j. 6649-2/2022-900000-314, ve věci
spotřební daně

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022 č. j. 6649-2/2022-900000-314, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 4. 11. 2021 č. j. 306794/2021-570000-31, jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň ze surového tabáku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1) Žalobce byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, když mu nebylo poskytnuto přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech. Správní orgán se měl zabývat objektivně zjištěním skutkového děje, jak mu to ukládá ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce od počátku celní kontroly tvrdil celnímu orgánu, že je toliko dopravcem tabáku a na místě samém prokázal nejen dokladem CMR, ale i dodacím listem a fakturou, kdo byl původní vlastník tabáku a kdo má být jeho nabyvatelem. Toto tvrzení žalobce nebylo vyvráceno, ačkoliv má podstatný význam pro stanovení osoby povinné k dani. Bylo tak prokázáno, že přepravovaný tabák nebyl určen pro použití na území České republiky (dále jen „ČR“). Žalobce byl kontrolován na silnici, která je spojnici mezi místem nakládky v Německu a cílem, kde mělo být zboží vyloženo, tedy v Maďarsku. Okolnost, že doklad CMR neobsahoval pořadové číslo a nebyl uveden dopravce, tj. žalobce, není sama o sobě důkazem, že kontrolován tabák byl určen pro užití na území ČR. Také okolnost, že si žalobce jako přepravce nemohl ověřit převážením hmotnost přepravovaného tabáku, by neměla být žalobci kladena k tíži. Ani tato okolnost neprokazuje, že měl být přepravovaný tabák použit na území ČR, tím spíše žalobcem jako dopravcem. Opačný výklad je dle žalobce zřejmým výrazem „přepjatého formalismu“ správních orgánů, když ust. § 134 zzb zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen „ZSD“) samo o sobě neukládá celním orgánům označit za daňový subjekt žalobce jako dopravce a vyzvat ho k podání daňového přiznání, event. pokud tak neučiní sám, spotřební daň mu doměřit.

2) Žalobce s odkazem na ust. § 4 odst. 1 písm. a) ZSD namítl, že není ani provozovatelem daňového skladu, ani oprávněným příjemcem, ani oprávněným odesílatelem, ani výrobcem, a přesto byl celními orgány označen jako plátce spotřební daně z tabáku, to vše za situace, kdy je oprávněný příjemce i oprávněný odesílatel znám. Žalobce má za to, že oprávněný příjemce je osobou, která má z pohledu určení plátce daně přednost, a celní orgán si nemůže vybrat jako plátce daně namísto vlastníka zboží žalobce jakožto dopravce. Samotné zajištění tabáku je pouze předběžným ochranným opatřením a v okamžiku jeho uskutečnění nelze s jistotou konstatovat, že povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň vznikla žalobci jako dopravci, a to jen pro scházející údaje na přepravním dokladu CMR. Jde toliko o hypotézu celního orgánu, která musí být v daňovém řízení prokázána, k čemuž nedošlo. Závěr celních orgánů o naplnění podmínek pro zatížení přepravovaného tabáku daní na tranzitním území ČR byl opřen toliko o formální nedostatek přepravního dokladu, když např. jeho číslo se v tiskopisech CMR vydávaných v jiné zemi EU, než v ČR, vůbec nevyskytuje a osoba přepravce je na místě kontroly identifikovatelná. Žalobce má za to, že nebylo dostatečně prokázáno, že byly splněny podmínky pro zatížení přepravovaného surového tabáku spotřební daní na území ČR. Žalobce má za to, že došlo ze strany správních orgánů k porušení zásady součinnosti podle § 3 odst. 2 správního řádu, zásady materiální pravdy podle § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu a práva žalobce podle § 33 odst. 1 a 2 správního řádu. Žalobce se vedle napadeného rozhodnutí domáhá také zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce nijak nekonkretizuje námitku, jakého potřebného poučení se mu nedostalo, zejména neuvádí žádný konkrétní negativní důsledek, který údajné nedostatečné poučení žalobci způsobilo. Žalovaný tak pouze v obecné rovině konstatuje, že k žádnému porušení práva žalobce na spravedlivý proces nedošlo, když všech potřebných

poučení se žalobci dostalo. Námitka, že správní orgány neprokázaly tvrzení žalobce o osobách odesílatele a příjemce předmětného tabáku, je nedůvodná, neboť potřeba takového prokazování nevystala s ohledem na ust. § 131a odst. 1 písm. b) bod 2. ZSD, podle kterého je plátcem daně ze surového tabáku osoba, u které byl zjištěn surový tabák, a která neprokázala způsob jeho použití. Jelikož u žalobce byl zjištěn surový tabák a žalobce neprokázal způsob jeho použití, stal se vzhledem k uvedenému plátcem daně ze surového tabáku, bez ohledu na to, kdo je vlastníkem, odesílatelem či příjemcem tohoto tabáku. K navazující námitce, že prokázáním původního a nového vlastníka předmětného tabáku by bylo prokázáno i to, že tabák nebyl určen k použití na daňovém území ČR, žalovaný opětovně odkázal na ust. § 131a odst. 1 písm. b) bod 2. ZSD, které jednoznačně stanoví, že je to právě osoba, u níž byl surový tabák zjištěn, která má prokázat účel jeho použití, tedy žalobce, a nikoliv celní orgány. Žalovaný se ztotožňuje s názorem žalobce, že doklad, jenž postrádal potřebné údaje, není důkazem, že by předmětný tabák měl být spotřebován na daňovém území ČR, avšak zdůrazňuje, že nedostatky žalobcem předloženého dokladu nebyly vyhodnoceny jako důkaz o místě nebo účelu použití předmětného tabáku, vedly pouze k závěru, že žalobcem předložený doklad neobsahuje náležitosti stanovené § 134 zzb odst. 2 ZSD, tudíž jej nelze považovat za doklad pro účely dopravy surového tabáku. K námitce žalobce, že není plátcem daně podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) ZSD, žalovaný zdůraznil, že žalobce byl označen za plátce daně podle speciálního ustanovení § 131a odst. 1 písm. b) bod 2. ZSD. Tvrzení žalobce, že při určení plátce daně má přednost odesílatel a příjemce vybraných výrobků před jejich dopravcem, nemá oporu v právních předpisech. K námitce vztahující se k zajištění, jež je pouze předběžným opatřením, žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí je uveden vznik povinnosti přiznat a zaplatit daň ze surového tabáku v důsledku jeho zjištění u žalobce, a nikoliv zajištění. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce ve vyjádření doručeném krajskému soudu dne 31. 10. 2022 uvedl ve vztahu k námitce porušení spravedlivého procesu odkaz na ust. § 1 odst. 2 a 3 a § 92 odst. 2 a 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) a dále vyjádřil názor, že pokud ustanovení § 131a odst. 1 písm. b) bod 2. ZSD předchází ust. § 131a odst. 1 písm. a) bod 1. – 3. ZSD a toto svědčí odlišné osobě než žalobci jako dopravci, tedy osobě konečného příjemce, pak žalobce není osobou povinnou k podání daňového přiznání. Žalovaný zcela pomíjí fakt, že zajištěný surový tabák byl zjevně určen nikoliv k jeho užití na území ČR, ale v Maďarsku, a proto nemělo být aplikováno české daňové právo. Ke konečnému ponechání surového tabáku v ČR došlo výlučně z důvodu zásahu českých celních orgánů. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou tak formalistická a nerespektují skutečný stav věci.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání rozhodnutí.
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 27. 11. 2019 bylo hlídkou mobilního dohledu Celního úřadu pro Liberecký kraj kontrolováno dodávkové vozidlo Mercedes-Benz, registrační značka DW 5 CU 35 (PL), BL 55495, a to na komunikaci č. I/35 v obci Karlovice-Sedmihorky, které mělo dle přepravního dokladu CMR přepravovat v 92 balících

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

2 499 kg surového tabáku. Převážení doklad CMR neobsahoval č. dokladu a údaje o dopravci podle § 134 zzb ZSD, kdy žalobce byl řidičem, tj. osobou, u které byl surový tabák zjištěn a nepředložil další jiné doklady. Vozidlo bylo přemístěno do objektu Celního úřadu pro Liberecký kraj, kde bylo zahájeno místní šetření, převážení vozidla a přepočítání přepravovaného zboží. Dle zjištěného skutečného stavu bylo ve vozidle 91 balíků surového tabáku o celkové váze 2 580 kg. Žalobce uvedl do protokolu (ze dne 27. 11. 2019), že neví, kdo je vlastníkem předmětného surového tabáku, který byl následně rozhodnutím celního úřadu ze dne 29. 11. 2019 zajištěn. Žalobce předložil k předmětnému surovému tabáku doklad CMR (bez čísla dokladu a údajů o dopravci), z jehož obsahu byl zjištěn dodavatel surového tabáku společnost AGNAR UG, Franz Mehring Str. 4, 02977 Hoyerswerda, DE 304680858, Steuernr, 207/105/04378 a odběratel surového tabáku společnost Legádi Trade Kft, 1052 Budapest, Deák Ferenc, tér.3, Meyer Lewinson, HU 26237486. Následně dne 4. 1. 2020 byl celním úřadem sepsán s žalobcem protokol o místním šetření, kdy žalobce předložil k zajištěnému surovému tabáku doklad Rechnung Nr.DE1/026376 ze dne 27. 11. 2019 na 2 499 kg rohtabak (surový tabák). Dne 16. 1. 2020 Celní úřad pro Liberecký kraj postoupil spisový materiál příslušnému správci daně k vyměření daně ze surového tabáku. Správce daně zaregistroval žalobce jako plátce daně ze surového tabáku pod IČ CZ 777 800 722. Dne 26. 2. 2020 byl žalobce předvolán k podání vysvětlení. Z důvodu mimořádného opatření Covid-19 bylo původní předvolání zrušeno a nahrazeno dalším s datem 16. 6. 2020. Žalobce si předvolání vyzvedl, ale nedostavil se. Opakovaně byl předvolán dne 8. 7. 2020, předvolání bylo žalobci doručeno, ale nedostavil se. Správce daně přistoupil k předvedení žalobce k podání vysvětlení a k případnému prověření zdanění surového tabáku ve dnech 6. – 7. 8. 2020. Žalobce se předvést nepodařilo. Dne 6. 8. správce daně telefonicky kontaktoval advokát žalobce, že žalobce se ke správci daně dostaví dne 4. 9. 2020. Žalobce označeného dne do protokolu o ústním jednání uvedl, že ve zmíněné dny byl hospitalizován v nemocnici v Polsku, což doložil. Do protokolu pak k věci uvedl, že dle jeho informací zboží nepodléhalo spotřební dani, když úkolem žalobce bylo dopravit je z Německa do Maďarska. K dispozici měl pouze CMR a fakturu, které předložil. Další dokumenty nemá. Dále žalobce uvedl, že surový tabák nenabyl, pouze jej fyzicky převzal od německé společnosti AGNAR UG k dopravě maďarské společnosti Legadi trade, což vyplývá i z faktury. Žalobci rovněž není známo, proč se v CMR nenacházely všechny potřebné údaje. Vystavoval jej prodávající. Následně byl žalobce správcem daně vyzván výzvou ze dne 9. 10. 2020 k podání daňového tvrzení k dani ze surového tabáku za zdaňovací období listopad 2019. Daňové tvrzení nebylo podáno. Platebním výměrem ze dne 4. 11. 2021 správní orgán I. stupně vydal platební výměr, jímž žalobci vyměřil spotřební daň. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání obdobného obsahu jako má následně podaná správní žaloba. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) ZSD, plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která je provozovatelem daňového skladu, oprávněným příjemcem, oprávněným odesílatelem nebo výrobcem, jíž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit v souvislosti s uvedením vybraných výrobků do volného daňového objemu.
8. Podle ustn. § 131a odst. 1 písm. a) ZSD, plátcem daně ze surového tabáku je osoba, která použila surový tabák pro jiný účel než pro
 - 1.výrobu tabákových výrobků,
 - 2.dodání surového tabáku pro výrobu tabákových výrobků, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

3. dodání do jiného členského státu nebo třetí země.
9. Podle ust. § 131a odst. 1 písm. b) ZSD, plátcem daně ze surového tabáku je osoba, u které byl zjištěn surový tabák, u kterého neprokázala
1. původ surového tabáku,
 2. účel použití surového tabáku, nebo
 3. identifikaci osoby, které byl nebo má být surový tabák dodán.
10. Podle ust. § 134 zzb odst. 1 ZSD, doprava surového tabáku na daňovém území České republiky musí být provázena dokladem, který je osoba dopravující tento tabák povinna na vyžádání předložit správci daně.
11. Podle ust. § 134 zzb odst. 2 ZSD, doklad podle odst. 1 musí obsahovat tyto náležitosti:
- a) obchodní firmu nebo jméno, sídlo a daňové identifikační číslo osoby, od které je surový tabák přijímán,
 - b) obchodní firmu nebo jméno, sídlo nebo místo pobytu a daňové identifikační číslo, bylo-li přiděleno, osoby, které je surový tabák odesílán,
 - c) množství surového tabáku v kg,
 - d) místo určení a v případě, že to není možné, jiné údaje určující polohu místa určení,
 - e) datum vystavení dokladu
 - f) číslo dokladu a
 - g) údaje o dopravci a registrační číslo dopravního prostředku.
12. Žalobce předně namítl zkrácení práva na spravedlivý proces, když mu nebylo poskytnuto přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že tato námitka je zcela obecná, neboť žalobce nijak nekonkretizoval, jakého poučení se mu nedostalo a v čem přesně bylo zasaženo do jeho práv. Z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by bylo jakýmkoliv způsobem zasaženo do práva žalobce na spravedlivý proces. Soud v této souvislosti zdůrazňuje dispoziční zásadu, na níž je správní řízení soudní založeno, takže soud není povinen ani oprávněn domýšlet za žalobce žalobní tvrzení a vyhledávat případné procesní vady, které žalobce konkrétně nepojmenoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu - dále jen „NSS“ - sp. zn. 4 As 3/2008).
13. Dále žalobce brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, když žalobce od počátku zdůrazňoval, že byl toliko dopravcem surového tabáku a prokázal, kdo byl jeho původním vlastníkem a kdo má být příjemcem, a to dokladem CMR, dodacím listem a fakturou. Žalobce zdůraznil, že není subjektem povinným k dani ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) ZSD a ani ust. § 134 zzb odst. 2 ZSD neukládá celnímu orgánu povinnost označit za daňový subjekt dopravce a vyzvat ho k podání daňového přiznání.
14. Podle § 5 odst. 6 ZSD lze vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu dopravovat pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s jiným rozhodnutím správce daně. Požadavek na přesnou evidenci vybraných výrobků zdůraznil NSS v rozsudku ze dne 20. 8. 2009 č. j. 1 Afs 81/2009–68, v němž uvedl, že jelikož *„předmětem spotřební daně jsou věci určené druhově, tak jedním z důvodů, proč zákon o spotřebních daních klade zvláštní požadavky na vedení přesné dokumentace je právě to, aby bylo*

možné jednoznačně posoudit, zda byla spotřební daň za konkrétní množství vybraných výrobků řádně uhrazena“. V rozsudku ze dne 8. 7. 2015 č. j. 1 Afs 131/2015–38 pak NSS konstatoval, že „rozhodná právní úprava předvídá určitou kontrolu vybraných výrobků, které jsou ze své povahy určené druhově, jsou tedy běžně zaměnitelné a lze je identifikovat pouze prostřednictvím příslušných dokladů. Právní úprava zde reguluje nejen způsob prokazování zdanění vybraných výrobků, ale stanoví i režim jejich dopravy. Kontrola vybraných výrobků, které je možné identifikovat právě ve spojení s příslušným dokladem, by v případě nedodržování této povinnosti byla de facto znemožněna“. (blíže rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2021 č. j. 1 Afs 369/2020-54, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 4273/2022).

15. Dle judikatury NSS je tak účelem zákonné úpravy, tj. požadavku vybavit dopravované vybrané výrobky příslušnými doklady, umožnit při kontrole identifikaci výrobků a posouzení, zda byla spotřební daň za jejich dopravované množství řádně uhrazena. Tento účel nelze bez řádných dokladů splnit.
16. V posuzované věci krajský soud z obsahu správních spisů zjistil, že během místního šetření byl zasahující hlídce k přepravovanému zboží (surovému tabáku) předložen mezinárodní nákladní list CMR ze dne 27. 11. 2019, který neobsahoval povinné náležitosti podle § 134 zzb odst. 2 písm. f) a g) ZSD, když na dokladu nebyl uveden údaj o čísle dokladu a údaj o dopravci. Dále bylo šetřením celních orgánů zjištěno, že údaj o množství dopravovaného surového tabáku v kg je nepravdivý. Důsledky, které celní orgány vyvodily z těchto nedostatků předloženého dokladu, nelze označit za formalistické vyhodnocení, jak tvrdí žalobce, neboť je nutno striktně dodržovat požadavky § 134 zzb odst. 2 ZSD, jež vycházejí z nezbytnosti zajistit bezchybné ztotožnění surového tabáku jako vybraného výrobku uvedeného na dokladu se skutečně přepravovaným surovým tabákem. Číslo dokladu ve spojení s dalšími náležitostmi zaručuje, že bude možné surový tabák kdykoliv a kdekoliv identifikovat, a zároveň nebude možné pod stejným dokladem přepravovat různé dodávky surového tabáku. Spolehlivou identifikaci předmětného zboží nelze jiným způsobem zajistit. Podmínky dopravy surového tabáku po daňovém území ČR musí být splněny u všech doprav bez výjimky.
17. Žalobcova argumentace ust. § 4 odst. 1 písm. a) ZSD je zcela lichá, neboť z podstaty věci je zřejmé, že žalobce skutečně nemůže mít postavení subjektu povinného k dani ve smyslu tohoto ustanovení ZSD. Vztahuje se však na něj speciální část ZSD, a to hlava IX., která v systematické ZSD upravuje daň ze surového tabáku. Jelikož žalobce byl dopravcem surového tabáku, což nerozpouje, ocitl se v postavení osoby, u níž byl surový tabák zjištěn a současně jako dopravce neprokázal účel použití surového tabáku. Ve vztahu k osobě žalobce je proto zcela přílehlavé ust. § 131a odst. 1 písm. b) ZSD, podle kterého se také stal plátcem daně ze surového tabáku.
18. Ust. § 134 zzb odst. 1 a 2 ZSD se aplikuje právě na případy, kdy je surový tabák dopravován na daňovém území ČR. Skutečnost, že v předložené faktuře byly identifikováni odesílatel i příjemce vybraného zboží je z pohledu aplikace § 134 zzb ZSD zcela irelevantní. Celní orgány nebyly povinny provádět šetření za účelem ověření vztahu označených subjektů k přepravovanému zboží, neboť zboží mělo být vybaveno dokladem, jenž má veškeré náležitosti požadované právní úpravou. Důkazní břemeno je dle zákonné úpravy plně na dopravci vybraného zboží. Rozhodné je znění § 134 zzb odst. 1 ZSD, podle

kterého „doprava surového tabáku na daňovém území České republiky musí být prováděna dokladem, který je osoba dopravující tento tabák povinna na vyžádání předložit správci daně“. Tato pravidla pro dopravu surového tabáku se aplikují na jakýkoliv druh dopravy uskutečňovaný na daňovém území ČR bez ohledu na místo určení, tedy včetně tranzitu (shodně také rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Libereci ze dne 19. 3. 2021 sp. zn. 59 Af 39/2020).

19. Žalobcova námitka vznesená ve vyjádření doručeném krajskému soudu dne 31. 10. 2022, že zjištěný surový tabák zjevně nebyl určen k užití na území ČR, a proto nemělo být aplikováno české daňové právo, je z výše uvedených důvodů zcela nepřijatelná. České celní orgány v daném případě postupovaly v souladu s pravomocí, jíž jsou nadány na daňovém území České republiky.
20. Žalobce rovněž namítal porušení základních zásad správního řízení stanovených ve správním řádu, které však nelze v řízení o vyměření spotřební daně aplikovat s ohledem na ust. § 262 daňového řádu, které použití správního řádu vylučuje. Ve svém vyjádření ze dne 31. 10. 2022 sice žalobce učinil odkaz také na ust. § 1 odst. 2 a 3 a § 92 odst. 2 a 3 daňového řádu, ovšem ve zcela obecné rovině, aniž by specifikoval, k jakému porušení těchto ustanovení v případě žalobce došlo a jaký konkrétní dopad to mělo do jeho právní sféry. Žalobcova námitka o přednostní aplikaci ust. § 131a odst. 1 písm. a) bod 1. – 3. ZSD představuje zcela mylný názor, neboť v řízení nebyla zjištěna žádná osoba, která by surový tabák použila pro jiný než zákonem určený způsob, avšak žalobce měl postavení osoby, u níž byl surový tabák zjištěn a současně neprokázal účel jeho použití. Aplikace ust. § 131a odst. 1 písm. b) ZSD proto byla zcela na místě.
21. Žalobce povinnost, kterou mu ukládá § 131 a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 134 zzb odst. 1 a 2 ZSD, nesplnil. Z předloženého dokladu nebylo možné s jistotou určit, zda je přepravované zboží skutečně zboží uvedené na dokladu, množství zboží neodpovídalo, nebyl uveden dopravce a doklad nebylo možné identifikovat podle čísla. Pod stejným dokladem tak bylo možné obdobným způsobem převážet různé dodávky surového tabáku. Nejednalo se o nepodstatné formální nedostatky, jak tvrdí žalobce, ale o vady, které ve svém souhrnu znemožňovaly identifikaci převáženého zboží.
22. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, a proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. února 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.